

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

STRYCHNINEVERGIFTIGING EN VERONALVERGIFTIGING.

In dit *Tijdschrift* van 28 October 1933 bespreekt collega KOUMANS een geval, waarbij een man, na het innemen van 250 mgr. strychninenitrat, ondanks het ontstaan van krachtige krampen en een zeer ernstig ziektebeeld, gered werd door intraveneuse inspuitingen van pernocton. De onverwacht gelukkige wending in het ziektebeeld door deze therapie, doet voor hem de symptomatische therapie in aanzien stijgen, want hier zou „een genezing bestaan, niet door een antidotum, maar door een symptomaticum”. In den laatsten tijd zijn echter verschillende feiten bekend geworden, die pleiten voor een zóó scherpe antagonistische werking van strychnine-verbindingen aan den eenen en barbituurzuurderivaten (veronal, gardenal, pernocton, luminal, somnifeen, dial, phanodorm, enz.) aan den anderen kant, dat men thans aanneemt, dat de beide groepen dezer stoffen wederkeerig werkende antidota zijn. Uit dit oogpunt bezien, levert de belangrijke mededeeling van collega KOUMANS hiervan opnieuw een voorbeeld.

Komt nu in ons land de strychninevergiftiging zelden voor, veel vaker wordt vergiftiging (vooral bij pogingen tot zelfmoord) met een der barbituurzuurderivaten gezien. Veronal staat hierbij wel bovenaan! De kennis van de strychnine-therapie bij dergelijke vergiftigingen is afkomstig van Amerikaansche onderzoekers 1) (HAGGARD en GREENBERG), en onlangs ook in België en Frankrijk aanbevolen door M. IDE (pharmacoloog uit Leuven) 2) en beschreven in een klinische les van L. RAMOND 3). Tot nu toe was men na de toepassing van de gewone algemeene therapie bij dergelijke vergiftigingen helaas gedwongen, het verdere beloop gelaten af te wachten. Thans echter is het aangewezen, om te pogen met herhaalde strychnine-inspuitingen de genezing te bereiken. Men moet grootere doses geven, ver boven de maximaaldosis en geve om het uur 10 mgr. *nitras strychni*. In den regel treedt na de tweede inspuiting de gewenschte verbetering al in: „dès la seconde piqûre la stupeur a d'habitude disparu; le malade se dresse, parle, confesse sa tentative; il est guéri ou ne tardera pas à l'être bientôt complètement”. (RAMOND).

Zowel bij de patiënten; die spoedig na de vergiftiging gevonden worden, als bij hen, die pas na uren of den volgenden ochtend worden aangetroffen, is deze behandeling gewenscht. Hoewel ik tot nu toe geen eigen ervaring over deze therapie heb, leek het mij noodig reeds nu in ruimer kring de aandacht op deze behandeling te vestigen. IDE schrijft o.a. „C'est un antidotisme qui dépasse de loin tout ce que la thérapeutique a jamais rencontré dans ce domaine.... L'antidotisme est si admirablement réciproque que la dose mortelle du poison annihile la dose mortelle du contrepoison, phénomène sans exemple antérieur dans la pharmacodynamie”. Proeven op dieren steunen deze beschouwingen: het konijn, dat met een doodelijke dosis en van strychnine en van een barbituurzuurpraeparaat is ingespoten, vertoont geen ziekteverschijnselen en zit rustig te eten.

Moge ook in ons land bij de kennis en de toepassing van deze behandeling blijken, dat IDE's „Depuis 1932 il ne devrait plus y avoir de morts par véronal” bewaarheid wordt!

Rotterdam.

P. H. KRAMER.

1) *Journal of Am. med. assoc.* 2 April 1932.

2) *Gazette méd. de France et des pays de langue franç.* 1 Juni 1933.

3) *Presse méd.* 30 Sept. 1933.